

Warszawa, 22 lutego 2011 r.

MINISTER FINANSÓW

AP6/0602/5/JZ/11/BMI9-1434

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stanisław Karczewski

W związku z przesłanym przy piśmie BPS/DSK-043-3282/11 z dnia 2 lutego 2011 r. oświadczeniem senatora Stanisława Karczewskiego złożonym na 69 posiedzeniu Senatu RP, w sprawie przyczyn likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Radomiu Izby Skarbowej w Warszawie uprzejmie informuję, co następuje.

Ośrodki zamiejscowe izb skarbowych były jednostkami organizacyjnymi administracji podatkowej, które powstały w 1999 r. w następstwie wejścia w życie reformy administracji publicznej. Ustanowienie, w ramach wprowadzonego przez reformę trójstopniowego zasadniczego podziału państwa, 16 nowych województw pociągnęło za sobą likwidację izb skarbowych w miastach, które utraciły status miast wojewódzkich. Zorganizowanie na bazie części zlikwidowanych izb skarbowych ośrodków zamiejscowych było rozwiązaniem tymczasowym, wprowadzonym z myślą o stworzeniu warunków do niezakłóconej zmianami obsługi podatników w okresie przejściowym oraz o zapewnieniu pracownikom zlikwidowanych izb skarbowych czasu na poszukiwania innych możliwości zatrudnienia.

Na przedłużanie się okresu funkcjonowania ośrodków zamiejscowych miały wpływ przede wszystkim względy społeczne związane z sytuacją życiową i przyszłością zawodową pracowników tych jednostek. Z tych też przyczyn przekształcenia ośrodków zamiejscowych izb skarbowych, których celem było ostateczne dostosowanie struktury jednostek administracji podatkowej do nowego zasadniczego podziału terytorialnego państwa miały, przed wejściem w życie zarządzenia Nr 39 Ministra Finansów z dnia 21 września 2010 r. w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów (Dz. U. Min. Fin. Nr 10, poz. 45), charakter sukcesywnego zmniejszania zakresu ich działalności w drodze stopniowego ograniczania liczby komórek, etatów i zadań, co dawało pracownikom czas na zdobywanie nowych kwalifikacji i poszukiwania alternatywnych możliwości zatrudnienia, w tym również w innych jednostkach administracji podatkowej lub skarbowej.

Za podjęciem decyzji o ostatecznej likwidacji ośrodków zamiejscowych izb skarbowych przemawiała jednakże konieczność przeciwdziałania ujemnym skutkom ich funkcjonowania, do których należały zwiększone koszty funkcjonowania izby skarbowej

jako całości oraz trudności w zarządzaniu i sprawowaniu nadzoru nad funkcjonowaniem ośrodków zamiejscowych. Dodatkowe koszty funkcjonowania izb skarbowych posiadających ośrodki zamiejscowe związane były zarówno z kosztami osobowymi, które obejmowały wynagrodzenia osób zajmujących stanowiska kierownicze oraz osób zatrudnionych na stanowiskach „dublujących” odpowiednie stanowiska w jednostce macierzystej, jak i kosztami rzeczowymi związanymi z utrzymywaniem dodatkowych siedzib, transportem, komunikacją oraz podróżami służbowymi.

Wydatki ponoszone przez Izbę Skarbową w Warszawie na utrzymanie dodatkowej siedziby w Radomiu, wg danych za 2009 r., wynosiły w przeliczeniu na 1 etat 4.650,61 zł. Dla porównania, koszty utrzymania siedziby głównej w Warszawie wynosiły w tym czasie 4.282,79 zł na 1 etat. Istotną przesłanką przemawiającą za likwidacją ośrodków zamiejscowych w przypadku tej Izby były także dodatkowe koszty związane z prowadzeniem spraw w ośrodkach zamiejscowych. Z uwagi na nierównomierność w obciążeniu pracą, ośrodki zamiejscowe Izby Skarbowej w Warszawie już od 2004 r. oprócz spraw własnych załatwiała także tzw. „warszawskie” sprawy odwoławcze. Wprowadzenie tego rozwiązania, mającego z założenia charakter tymczasowy, rodziło znaczne utrudnienia w funkcjonowaniu Izby jako całości generując dodatkowe wydatki na wielokrotne, kosztowne i uciążliwe w praktyce przemieszczanie dokumentów pomiędzy jednostką macierzystą a ośrodkami zamiejscowymi, których celem było umożliwienie „warszawskim” podatnikom wglądu do akt swoich spraw. Dodatkowe koszty utrzymania taboru samochodowego (paliwo, przeglądy, naprawy, materiały eksploatacyjne) związane były nie tylko z koniecznością przewozu akt podatkowych, ale również i pracowników odbywających podróże służbowe pomiędzy Izbą a ośrodkami. Izba ponosiła także dodatkowe wydatki na rozmowy telefoniczne wykonywane w dużej mierze w ramach komunikacji wewnętrznej pracowników ośrodków z jednostką macierzystą w Warszawie.

Według stanu na dzień 30 września 2010 r. w Ośrodku Zamiejscowym w Radomiu zatrudnionych było 28 osób, z których dwie osoby nabyły uprawnienia do wcześniejszej emerytury. Zgodnie z regulaminem organizacyjnym Izby Skarbowej w Warszawie, który obowiązywał w okresie od 1 lipca 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. ośrodki zamiejscowe tej Izby funkcjonowały samodzielnie już tylko w zakresie logistyki. Jediną komórką organizacyjną Ośrodka Zamiejscowego w Radomiu był w tym okresie Samodzielny Referat Logistyki zatrudniający 4 osoby. Pozostałych dwudziestu czterech pracowników Izby Skarbowej w Warszawie świadczących pracę w Radomiu podlegało bezpośrednio kierownictwu komórek organizacyjnych w jednostce macierzystej. Znaczna odległość utrudniała nadzór nad pracownikami ośrodków zamiejscowych. Naturalne w tej sytuacji bariery w komunikacji oraz trudności w organizacji szkoleń wewnętrznych dla pracowników Ośrodka stwarzały zagrożenia dla utrzymania jednolitego orzecznictwa podatkowego realizowanego w drugiej instancji przez więcej niż jedną jednostkę w województwie.

Zmiany wprowadzone przez zarządzenie Nr 39 były także nieuchronne ze względu na realizowany przez Ministerstwo Finansów projekt e-Podatki, którego pełne uruchomienie powodować będzie konieczność wprowadzania zmian organizacyjnych idących w kierunku zmniejszenia liczby jednostek administracji podatkowej. Należy również brać pod uwagę, że w ostatnich latach liczba odwołań od decyzji organów podatkowych pierwszego stopnia uległa znacznemu zmniejszeniu, co także powoduje, że utrzymywanie ośrodków zamiejscowych poza siedzibą Izby Skarbowej jest nieuzasadnione zarówno ze względów organizacyjnych jak i ekonomicznych, zwłaszcza w sytuacji, kiedy wydatki na działalność bieżącą organów podatkowych ulegną istotnemu zmniejszeniu.

Pragnę poinformować Pana Marszałka, że likwidacja ośrodków zamiejscowych Izby Skarbowej w Warszawie nie oznacza, iż pracownicy tych jednostek zostali postawieni przed alternatywą: praca w Warszawie lub bezrobocie. Przeniesienie dotychczasowych pracowników Ośrodka Zamiejscowego w Radomiu do pracy w Warszawie będzie rozwiązaniem ostatecznym. Zostało ono poprzedzone analizą indywidualnych sytuacji pracowników oraz możliwości ich zatrudnienia w pobliskich urzędach skarbowych. Po ogłoszeniu zarządzenia Nr 39 kierownictwo Izby Skarbowej w Warszawie zobowiązało naczelników 28 urzędów skarbowych, zlokalizowanych w woj. mazowieckim w sąsiedztwie siedzib ośrodków zamiejscowych, do przekazywania Izbie Skarbowej informacji o wolnych i zwalnających się stanowiskach pracy w tych urzędach oraz do zatrudniania w pierwszej kolejności pracowników ośrodków zamiejscowych. Naczelnicy urzędów skarbowych zobowiązani zostali także do dokonania stosownej analizy stanu zatrudnienia i przedstawienia możliwych do zrealizowania w określonym przedziale czasowym przeniesień pracowników ośrodków zamiejscowych do pracy w urzędach skarbowych. W odniesieniu do pracowników Ośrodka Zamiejscowego naczelnicy urzędów skarbowych zgłosili możliwość przeniesienia 10 osób do pracy w urzędach skarbowych w Radomiu. Kolejnych 13 osób będzie mogło znaleźć zatrudnienie w innych urzędach skarbowych, Izbie Skarbowej w Lublinie, a także w Centrum Przetwarzania Danych. W związku z występującym w jednostkach administracji publicznej zjawiskiem fluktuacji zatrudnienia, powodowanego niemożliwymi do przewidzenia w danej chwili przypadkami, można również oczekiwać, że pojawi się ponadto pewna dodatkowa liczba wolnych miejsc pracy.

W efekcie podejmowanych działań oraz inicjatyw podjętych przez pracowników, do urzędów skarbowych, w tym także do urzędów skarbowych w Radomiu przeniesionych zostało, w trybie art. 64 ustawy o służbie cywilnej już kilku pracowników ośrodków zamiejscowych. Ponadto, z uwagi na trudną sytuację rodzinną lub osobistą niektórych pracowników ośrodków zamiejscowych mających np. problemy zdrowotne lub opiekującymi się małymi dziećmi, kierownictwo Izby Skarbowej w Warszawie przyjęło założenie, że około 10 osób zatrudnionych dotychczas w ośrodkach zamiejscowych będzie mogło do końca 2011 roku pracować w urzędach skarbowych na etatach Izby.

W związku ze sformułowanym w oświadczeniu zarzutem, że likwidacja Ośrodka Zamiejscowego w Radomiu wpisuje się w ciąg decyzji władz centralnych pozbawiających Radom miejsc pracy należy zwrócić uwagę na fakt, iż to właśnie w Radomiu został zlokalizowany jeden z trzech funkcjonujących w województwie mazowieckim wyspecjalizowanych urzędów skarbowych ds. obsługi tzw. dużych podatników. Trzeci Mazowiecki Urząd Skarbowy w Radomiu jest jednostką dysponującą 152 etatami, co w połączeniu z Pierwszym i Drugim Urzędem Skarbowym w Radomiu, które posiadają odpowiednio 176 i 155,75 etatów, tworzy sytuację, w której radomskie urzędy skarbowe, posiadające łącznie 483,75 etatów, mają znaczne możliwości w zakresie przejęcia pracowników byłego Ośrodka. W 2010 r. na wolne stanowiska pracy w radomskich urzędach skarbowych przyjęto ok. 30 nowych pracowników.

Decyzją resortu finansów Radom został ponadto wskazany jako miejsce na lokalizację uruchomionego w styczniu br. Centrum Przetwarzania Danych Ministerstwa Finansów. Pracę w Centrum ma znaleźć docelowo około dwustu osób – głównie informatyków. Propozycje podjęcia pracy w Centrum już otrzymali niektórzy pracownicy zlikwidowanego Gospodarstwa Pomocniczego Izby Skarbowej w Warszawie, które również miało swoją siedzibę w Radomiu. Aktualnie trwają rozmowy o zatrudnieniu w Centrum także trzech pracowników b. Ośrodka Zamiejscowego (kierowca, logistik i informatyk). Z uwagi na specyfikę Centrum Przetwarzania Danych, nie ma w tej chwili możliwości zatrudnienia w Centrum pozostałych pracowników Ośrodka.

Należy także mieć na uwadze, że izby skarbowe są jednostkami organizacyjnymi obsługującymi organ podatkowy, jakim jest dyrektor izby skarbowej posiadający ustawowo określony katalog zadań, stąd też Minister Finansów podejmując decyzję o uproszczeniu struktury organizacyjnej izb skarbowych zobowiązany był brać pod uwagę przesłanki istotne nie tylko z punktu widzenia pracowników Ośrodka Zamiejscowego w Radomiu i utraty przez miasto kolejnych miejsc pracy, lecz również szereg innych czynników ważnych dla sprawnego wykonywania podstawowego zadania administracji podatkowej, jakim jest wymiar i pobór należności budżetowych obecnie i w przyszłości. Obowiązkiem Ministra Finansów jest racjonalna organizacja poboru podatków. W realizacji tego zadania Minister Finansów kieruje się obiektywnymi aktualnymi potrzebami służby skarbowej. Realizowana reforma jest koniecznością wynikającą z analiz efektywności rozwiązań organizacyjnych administracji podatkowej.

Odnosząc się do propozycji przekazania funduszu płac zlikwidowanego Ośrodka Zamiejscowego uprzejmie wyjaśniam, że przyjęcie takiego rozwiązania jest niemożliwe do zrealizowania. Pociągnęłoby ono za sobą konieczność uszczuplenia zasobów etatowych organu podatkowego drugiego stopnia, co obniżając możliwości skutecznego wywiązywania się Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z obowiązku orzekania w trybie odwoławczym od decyzji wydawanych w I instancji przez naczelników urzędów skarbowych, wpłynęłoby niekorzystnie na efektywność całej administracji podatkowej w województwie mazowieckim.

Z poważaniem
Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSEKRETARZ STANU
Andrzej Parafianowicz
Andrzej Parafianowicz